

Sygn. akt V KK 181/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 czerwca 2017 r.,
w sprawie **K. L.**,
skazanego z art. 279 § 1 w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w G.,
z dnia 29 grudnia 2016 r., sygn. akt IV Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.,
z dnia 15 września 2016 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. – Kancelaria Adwokacka w G. – kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) – w tym 23 % podatku VAT – tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 15 września 2016 r., sygn. akt II K (...), K. L. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w

zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 29 grudnia 2016 r., sygn. akt IV Ka (...), po rozpoznaniu między innymi apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego K. L., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S..

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego K. L., podnosząc zarzuty rażącego naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 170 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G..

Prokurator Prokuratury Okręgowej w G. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego K. L. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia służy eliminacji prawomocnych orzeczeń sądowych, które ze względu na doniosłość wadliwości, jaką są obarczone, nie mogą ostać się i funkcjonować w obrocie prawnym. Podnoszone w kasacji zarzuty powinny wskazywać na uchybienia określone w art. 439 k.p.k. lub inne, lecz na tyle istotne i rażące naruszenia prawa, do jakich doszło w postępowaniu odwoławczym, że w konsekwencji mogły one mieć istotny wpływ na treść wyroku Sądu II instancji. Niedopuszczalne jest natomiast podnoszenie w nadzwyczajnym środku zaskarżenia wprost zarzutów pod adresem orzeczenia Sądu I instancji.

Wywiedziona w niniejszej sprawie skarga kasacyjna zmierzała do kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji i zaakceptowanej w pełni przez Sąd odwoławczy oceny materiału dowodowego oraz poczynionych ustaleń faktycznych. W szczególności wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja nie zawiera takich zarzutów procesowych – pomimo ich formalnego powołania – które mogłyby wskazywać, iż Sąd odwoławczy przy rozpoznaniu apelacji naruszył treść art. 433 § 2 k.p.k., czy też art. 457 § 3 k.p.k. W przedmiotowej sprawie kasacja została skonstruowana w taki sposób, że zarzuty dotyczą wyroku Sądu

pierwszej instancji, a autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia stara się doprowadzić do poddania ocenie przez Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy w S..

W pierwszych kolejności obrońca podjął ponowną próbę zdyskredytowania wyjaśnień M. P., jakie złożył na etapie postępowania przygotowawczego, który stanowi w zasadzie jedyny dowód sprawstwa K. L.. Wbrew jednak temu, co twierdzi obrońca skazanego, dowód ten trafnie został uznany za w pełni wartościowy. Zaznaczyć jednocześnie należy, że procedujące w sprawie Sądy, mając na względzie specyfikę tzw. dowodu z pomówienia, podeszły do niego z należyłą dozą ostrożności. Złożony w tym przedmiocie zarzut apelacyjny został natomiast wyczerpująco omówiony na s. 5-7 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*, a zawartej tam argumentacji nie ma potrzeby powielać. W tym miejscu przypomnieć należy jedynie, że M. P. był przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego aż pięciokrotnie, a ocenę jego wyjaśnień przeprowadzono z uwzględnieniem wypracowanych w orzecznictwie kryteriów oceny dowodu z pomówienia, przesłuchano także wszystkich funkcjonariuszy Policji przeprowadzających czynności z M. P. w postępowaniu przygotowawczym celem zweryfikowania sposobu i okoliczności jego wypowiedzi. To zaś, że skarżący nie zgadza się z oceną tego dowodu – niewątpliwie niekorzystną dla skazanego K. L. – nie oznacza jeszcze, że ocena ta jest błędna.

W kwestii nieujawnienia w badanych próbkach DNA K. L. Sąd *ad quem* wypowiedział się natomiast na s. 7 uzasadnienia, trafnie uznając, że okoliczność ta nie wyklucza sprawstwa K. L. w zakresie przypisanego mu przestępstwa, skoro na miejscu przestępstwa nie da się zabezpieczyć wszystkich śladów, a te zabezpieczone niekoniecznie muszą należeć do sprawców.

Za bezzasadny należy uznać również zarzut z pkt 2 kasacji, tj. naruszenia art. 170 k.p.k., który w założeniu obrońcy miał polegać na nieuzasadnionym oddaleniu złożonych przez niego w apelacji wniosków dowodowych. Sąd Najwyższy nie dostrzegł bowiem żadnych przeciwwskazań przed zgłoszeniem takich wniosków na wcześniejszym etapie postępowania, nie zaś w ostatniej fazie procesu. Wprawdzie składanie wniosków dowodowych w końcowej fazie postępowania dowodowego nie jest wykluczone przez procedurę karną i

niejednokrotnie jest konieczne oraz usprawiedliwione, ale musi być wówczas oceniane także przez pryzmat przepisu art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., z uwagi na obligatoryjny charakter tego przepisu. Stosowny wniosek dowodowy winien zostać zgłoszony niezwłocznie po zaistnieniu tego faktu, który skutkuje koniecznością przeprowadzenia określonego – zgłoszonego we wniosku – dowodu. Inaczej można zasadnie stwierdzić, że zgłoszenie wniosku dowodowego na późniejszym etapie postępowania sądowego, w sytuacji, gdy okoliczności, które uzasadniały zgłoszenie takowego wniosku istniały już wcześniej, ma na celu nieuzasadnione przedłużenie postępowania karnego (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2007 r., IV KK 481/06, R-OSNKW 2007, poz. 624*).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym zwolnił skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążył Skarb Państwa.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z § 17 ust. 3 pkt 1 oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (*Dz.U. poz. 1714*).